

Arrest

nr. 225 912 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2017 dient verzoekster, in functie van haar broer met de Spaanse nationaliteit, een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als 'ander familielid' zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 17 november 2017 de

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoekster dient op 27 januari 2018, opnieuw in functie van haar broer met de Spaanse nationaliteit, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 26 juli 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster dient op 24 augustus 2018, opnieuw in functie van haar broer met de Spaanse nationaliteit, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 21 februari 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.08.2018 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornaam: [K.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.08.2018 voor de derde gezinshereniging aan met haar broer, zijnde [H.Z.K.], van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (LM4586710) op naam van betrokkene, afgeleverd op 30.12.2015

- ‘certificat administrative’ n°408 dd. 28.04.2016

- ‘certificat administrative’ n°400 dd. 27.04.2016 en ‘attestation de non inscription dans les registres immobiliers’ dd. 13.03.2018’ op naam van betrokkene

- ‘certificat de non profession’ n°674 dd. 12.07.2016 op naam van betrokkene

- ‘attestation du revenu global impose au titre de l’annee 2016’ n°2072 dd. 15.07.2016 op naam van betrokkene

- ‘attestation du revenu’ n° 303 dd. 06.02.2018 op naam van betrokkene

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode maart – april 2015, juni 2015 – april 2016 en juli – december 2016; geldstorting vanwege een derde aan betrokkene uit mei 2016

- 'certificat de celibat' n°249 dd. 28.04.2016 op naam van betrokkene
- overlijdensakte op naam van [H.A.], overleden op 11.10.2000
- aanmeldingsformulieren stad Antwerpen
- deelcertificaat Nederlandse les dd. 07.12.2017, resultaat cursus Maatschappelijke Oriëntatie werkjaar 2017
- kopie paspoort op naam van de referentiepersoon met diverse in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat hij in de periode juni – half augustus 2016 in Marokko verbleef
- arbeidsovereenkomst van bepaalde duur: op basis van het voorgelegde document kan niet opgemaakt worden tussen welke partijen of wanneer deze arbeidsovereenkomst werd afgesloten
- 'certificat administrative' n°673 dd. 12.07.2016; 'attestation du revenu' n°304 dd. 06.02.2018; 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017' n°1937 dd. 25.05.2017; 'attestation de non inscription dans les registres immobiliers' dd. 13.03.2018: deze documenten werden opgesteld op naam van een derde

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 27.01.2018 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 26.07.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- 'certificat administrative' n°53 en n°54 dd. 28.08.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon samen op het adres van hun vader, 'Douar Hammouda Tafersit Driuoach', woonachtig waren/zijn, vanaf hun geboorte tot op datum van het attest: echter, de gegevens van dit attest worden niet ondersteund door de gegevens van het Rijksregister en de gegevens van het administratieve dossier van betrokkene en de referentiepersoon. Immers, de referentiepersoon is sedert 21.02.2014 ononderbroken in België woonachtig; betrokkene sedert 27.04.2016. De inhoud van dit attest is dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Tevens, de inhoud van dit attest is identiek aan de gegevens van het reeds voorgelegde 'certificat administrative' n°408 dd. 28.04.2016. Gelet op de vaststelling dat betrokkene andermaal een attest met twijfelachtig inhoud voolegt doet dit ernstige vragen rijzen over de inhoud van de overige voorgelegde gegevens.
- 'certificat de charge de famille' n°734 dd. 17.10.2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden dat betrokkene op datum van het attest ten laste is van de referentiepersoon. Voor zover deze verklaring dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat dit attest enkel iets zegt over de situatie vanaf oktober 2018, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef.
- 'attestation du revenu' n°899 en n°900 dd. 08.08.2018 waaruit blijkt dat betrokkene in de aanslagjaren 2014/2015, 2015/2016 geen belastbare inkomsten had in Marokko: echter, deze vaststelling sluit niet uit dat betrokkene wel beschikte over overige, niet belastbare inkomsten.
- aanrekening Vlaamse Zorgkas dd. 12.06.2018 op naam van betrokkene en bijbehorende betaling; betaling De Lijn dd. 04.09.2018 en bijbehorende MOBIB-kaart op naam van betrokkene; geldstortingen aan betrokkene dd. 18.09.2018, 04.10.2018, 23.10.2018; aankoop MediaMarkt dd. 05.10.2018 door betrokkene: deze betalingen en stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- attest 'historiek werkloze' dd. 19.09.2018 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende stortingen; loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari – maart 2018 en mei – juli 2018; storting kinderbijslag dd. 07.09.2018

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 21.02.2014 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 18.05.2017 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de

referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er werd dus niet aangetoond dat betrokkene reeds van voor haar aankomst in België "ten laste" was van de referentiepersoon of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene heeft geen kinderen en zij heeft evenmin kenbaar gemaakt dat zij gezondheidsproblemen kent. Wat het gezins- en familieleven betreft, dient er op gewezen te worden dat betrokkene een volwassen persoon is die geen deel uit van het kerngezin van de referentiepersoon. Bijgevolg dient hij het bestaan aan te tonen van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu zijn dergelijke bijzondere banden niet aangetoond. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren. Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene werd evenmin aangetoond. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid, kan het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet worden vastgesteld en wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen betrokkene en de referentiepersoon niet aangetoond. Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat zij niet kan voorhouden dat deze beslissing "een inmenging" vormt in haar privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon en diens gezin."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen – alsook bij het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel – stelt zij als volgt:

“In casu dienen de aangehaalde wettelijke en reglementaire bepalingen evenals de aangehaalde beginselen als volgt te worden geïnterpreteerd:

*- verzoekster deed een aanvraag gezinshereniging op datum van 24.08.2018 middels een bijlage 19ter,
- verzoekster bracht tijdig alle nodige bewijsstukken binnen bij het gemeentebestuur van de stad Antwerpen;*

- verwerende partij neemt de bestreden beslissing op 21.2.2019;

• Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht door te stellen dat de documenten die door verzoekende partij neergelegd zijn niet zouden beantwoorden aan de vereisten om haar onvermogen te bewijzen en het ten laste zijn in het verleden aan te tonen.

• De documenten die voorgelegd werden zijn niet grondig onderzocht.

[...] De bestreden beslissing van 02.01.2019 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

[...] Dat tegenpartij stelt dat verzoekster reeds sedert 21.02.2014 in België zou zijn; dat verzoekster in 2014 een visum kreeg om naar Nederland te gaan en tijdig terugkeerde naar het land van herkomst; dat zij vervolgens op 3 december 2016 met visum type C, hetwelk door DVZ België afgeleverd werd, naar België kwam om haar broer te vergezellen; (stuk 2) Dat tegenpartij hier dan ook een flagrante fout maakt in haar redenering; dat verzoekster wel degelijk voldoende bewezen heeft dat zij ten laste is van Tiaar broer; dat er tal van geldtransacties naar Marokko zijn gebeurd voor haar komst naar België; dat zij vervolgens aan de hand van stukken bewezen heeft dat zij in Marokko geen enkel inkomen had in 2015/2016, noch een onroerend goed; dat er door tegenpartij niet bewezen wordt dat deze stukken niet betrouwbaar zouden zijn;

Dat verzoekster alles wat nodig is voorgelegd heeft;”.

2.1.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de besteden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De inhoud van deze bestreden beslissing laat verzoekster toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Of de wetsbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop verzoekster haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.1.4. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

2.1.5. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt ingegaan op de verschillende door verzoekster voorgelegde stavingstukken waarmee zij wil aantonen dat zij van in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van haar broer met de Spaanse nationaliteit. Voor een deel van de stukken wordt vastgesteld dat deze reeds voorlagen bij de eerdere aanvraag tot gezinshereniging van 27 januari 2018 en verwezen naar de bespreking omtrent deze stukken in de weigeringsbeslissing van 26 juli 2018. Er wordt verder ingegaan op de verschillende nieuwe stukken die in het kader van de thans voorliggende aanvraag naar voor zijn gebracht. Verweerder oordeelt dat op basis van het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, die reeds sinds 21 februari 2014 in België verblijft. Daarnaast is verweerder van oordeel dat verzoekster op basis van de voorgelegde stukken onvoldoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar België en ook onvoldoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in haar land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon.

Verzoekster geeft niet aan het motief te betwisten dat zij naliet het bewijs te leveren dat zij in haar land van herkomst voor de komst naar België deel uitmaakte van het gezin van haar Spaanse broer. Zij geeft enkel aan het motief te betwisten dat zij aan de hand van de door haar voorgelegde stukken evenmin zou hebben aangetoond van in haar land van herkomst ten laste te zijn van haar Spaanse broer. Verzoekster betoogt dat verweerder bij deze beoordeling *“zeer kort door de bocht gaat”* en dat de door haar voorgelegde documenten niet grondig zijn onderzocht.

Meer concreet houdt verzoekster allereerst voor dat verweerder ten onrechte stelt dat zij sinds 21 februari 2014 in België verblijft. Zij stelt dat zij in 2014 een visum verkreeg om naar Nederland te reizen en tijdig terugkeerde naar haar land van herkomst. Zij stelt vervolgens pas op 3 december 2016 met een Schengenvisum dat door België werd afgeleverd haar broer in België te zijn komen vergezellen.

De Raad leest in de bestreden weigeringsbeslissing evenwel nergens dat verzoekster al sinds 21 februari 2014 in België zou verblijven. Dit wordt enkel gesteld voor de referentiepersoon, dit is verzoeksters broer met de Spaanse nationaliteit. Verzoeksters kritiek mist op dit punt dan ook feitelijke grondslag. Daarnaast betreft verzoekster het gegeven dat zij op 3 december 2016 naar België is gekomen niet op de determinerende motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, met name dat aan de hand van de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van haar broer en evenmin dat zij van in het land van herkomst ten laste is van haar broer. Er worden geen concrete argumenten naar voor gebracht die afbreuk kunnen doen aan deze motieven.

Verzoekster merkt verder op dat er *“tal van geldtransacties”* naar Marokko zijn gebeurd voor haar komst naar België. Nog stelt zij *“aan de hand van stukken”* te hebben bewezen in Marokko geen enkel inkomen te hebben gehad in 2015/2016 en evenmin onroerende goederen. Zij stelt dat verweerder niet aantoonbaar dat *“deze stukken”* niet betrouwbaar zouden zijn. Zij stelt alles te hebben voorgelegd wat nodig is.

Verzoekster geeft als dusdanig niet aan dat enig specifiek door haar voorgelegd stuk ten onrechte onbesproken is gebleven of niet in rekening is gebracht. Evenmin geeft zij concreet aan dat de inhoud van een door haar voorgelegd stuk niet correct is weergegeven.

Op lezing van de bestreden weigeringsbeslissing moet worden vastgesteld dat verweerder telkens is ingegaan op de verschillende door verzoekster voorgelegde bewijsstukken en vervolgens op basis van het geheel van deze voorgelegde stukken heeft vastgesteld dat verzoekster hiermee onvoldoende aantoonde dat zij onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar België en ook onvoldoende aantoonde dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Op lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bewijzen van geldstortingen door de broer aan verzoekster voor haar komst naar België. Verzoekster geeft niet aan overige bewijzen van geldstortingen te hebben voorgelegd dan diegene waarvan melding wordt gemaakt in de beslissing. Verweerder stelde vast dat deze stukken reeds voorlagen in het kader van de vorige aanvraag en verwijst naar zijn motivering hieromtrent in de weigeringsbeslissing van 26 juli 2018. Hij stelt zich opnieuw op het standpunt dat deze geldstortingen niet van die orde zijn dat kan worden gesteld dat verzoekster hiermee in haar levensonderhoud kon voorzien in haar land van herkomst, motief zoals dit reeds was opgenomen in de eerdere weigeringsbeslissing. Verzoekster geeft op zich niet aan dit specifieke motief te betwisten. Er kan verder worden aangenomen dat verweerder er bij het nemen van zijn weigeringsbeslissing ook rekening mee hield dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster geen onroerende goederen bezit in haar land van herkomst. Verweerder betwist dit niet, maar is van oordeel dat dit gegeven niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst dan was aangewezen op de ondersteuning van haar broer om te voorzien in haar levensonderhoud. Eveneens moet worden aangenomen dat verweerder rekening hield met de (overige) voorgelegde stukken die het onvermogen van verzoekster in het land van herkomst moesten aantonen, en heeft geuid waarom hij deze stukken niet aanvaardt als voldoende bewijs dat verzoekster in haar herkomstland – en dit in de periode voor haar komst naar België, met name in de jaren 2015 en 2016 – geen enkel inkomen had, dit naast de eerdere vaststelling dat de overgemaakte geldstortingen in deze jaren volgens hem niet van die orde zijn dat verzoekster hiermee in haar levensonderhoud kon voorzien in het land van herkomst.

Verzoekster geeft met haar betoog aan dat zij van mening is dat zij aan de hand van de door haar voorgelegde bewijsstukken wel degelijk het bewijs heeft geleverd dat zij, voor de periode voorafgaand aan de komst naar België, onvermogen was in haar land van herkomst en was aangewezen op de ondersteuning van haar broer in België. Op geen enkele wijze gaat verzoekster echter in op de concrete motieven die in de bestreden weigeringsbeslissing zijn voorzien in verband met de door haar voorgelegde bewijsstukken. Zij laat de concrete motieven hieromtrent volstrekt ongemoeid.

Door er zich toe te beperken te stellen dat zij aan de hand van de voorgelegde stukken wel degelijk heeft aangetoond dat zij in haar land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België onvermogen was en ten laste was van haar broer, zonder in te gaan op de gegeven motieven en/of aan de hand van concrete bewijsstukken het onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig karakter van de gegeven motieven aan te tonen, laat verzoekster de Raad niet toe een onzorgvuldig of onvoldoende grondig onderzoek van de voorgelegde stukken of enige concrete kennelijke onredelijkheid, onregelmatigheid of onwettigheid vast te stellen.

Er blijkt verder niet dat de determinerende motieven van de bestreden weigeringsbeslissing in verband met het bewijs van het ten laste zijn op zich steunen op het “*niet betrouwbaar*” zijn van de voorgelegde stukken, waardoor de inhoud ervan niet zou kunnen worden aangenomen. Dit wordt hooguit gesteld voor het ‘*attestation du revenu global impose au titre de l’année 2016*’ met nummer 2072 van 15 juni 2016, waaromtrent reeds in de eerdere weigeringsbeslissing werd vastgesteld dat dit stuk is afgeleverd op basis van een verklaring op eer van verzoekster, waardoor het gesolliciteerd karakter ervan niet is uitgesloten. Verzoekster gaat niet in op dit concrete stuk en de hieromtrent voorziene motivering. Zij brengt geen concrete argumentatie naar voor dat de beoordeling van dit stuk incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Voor de overige van de in dit verband voorgelegde stukken blijkt niet dat de betrouwbaarheid of de inhoud ervan als dusdanig in twijfel wordt getrokken. Er wordt enkel geoordeeld dat hiermee niet op afdoende wijze het vereiste bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst wordt geleverd. Zoals reeds werd gesteld, laat verzoekster na concrete argumenten gericht tegen deze beoordeling en motivering naar voor te brengen. De loutere stelling van verzoekster dat “*er door*

tegenpartij niet bewezen wordt dat deze stukken niet betrouwbaar zouden zijn" is niet van aard om tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing te kunnen leiden.

2.1.6. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.7. In zoverre verzoekster een theoretische toelichting verstrekt over het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, zonder in de verdere uiteenzetting van het middel concreet toe te lichten waarom deze beginselen dan zouden zijn geschonden door het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing, is het middel onontvankelijk.

2.1.8. Verzoekster is geen familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Er blijkt dan ook niet dat zij zich dienstig op deze wetsbepaling kan beroepen.

2.1.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar broer, hetwelk een onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar broers. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ verder een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

2.2.3. De Raad onderzoekt dit middel in eerste instantie wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen meerderjarige broers en zussen, zoals in casu, moet aldus de gebruikelijke affectieve banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoekster en haar broer, opdat deze als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: “*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op*

het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie” “de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.*

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (*“deel uitmaken van het gezin”*).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Verzoekster wordt in casu een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *‘ander familielid’* van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie”*. Verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. In deze omstandigheden maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat de bedoeling van verweerder erin zou bestaan om haar *“om het even welk verblijfsrecht te weigeren”*.

Verzoekster maakte in het kader van haar aanvraag niet aannemelijk dat de familieband met haar Spaanse broer worden gekenmerkt door de bijkomende elementen van afhankelijkheid die zijn vereist opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. In deze omstandigheden blijkt niet dat enige verdere belangenafweging inzake het ingeroepen familieleven diende plaats te vinden of dat hierbij diende te zijn voldaan aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Er blijkt verder ook niet dat verzoekster zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermenswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt niet dat een belangenafweging zich opdrong.

2.2.4. De Raad stelt verder vast dat in de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, nog kan worden gelezen als volgt:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er werd dus niet aangetoond dat betrokkene reeds van voor haar aankomst in België “ten laste” was van de referentiepersoon of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene heeft geen kinderen en zij heeft evenmin kenbaar gemaakt dat zij gezondheidsproblemen kent. Wat het gezins- en familieleven betreft, dient er op gewezen te worden dat betrokkene een volwassen persoon is die geen

deel uit van het kerngezin van de referentiepersoon. Bijgevolg dient hij het bestaan aan te tonen van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu zijn dergelijke bijzondere banden niet aangetoond. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren. Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene werd evenmin aangetoond. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid, kan het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet worden vastgesteld en wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen betrokkene en de referentiepersoon niet aangetoond. Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat zij niet kan voorhouden dat deze beslissing “een inmenging” vormt in haar privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon en diens gezin.”

Een eenvoudige lezing van deze bestreden beslissing leert dus dat de gemachtigde van de minister de ingeroepen familieband ook bij het nemen van deze beslissing specifiek in rekening heeft gebracht.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekster in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar hij vaststelt dat verzoekster er niet in slaagt de bijzondere afhankelijkheid ten opzichte van haar broer aan te tonen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het bestuur ten onrechte geen gezins- of familieleven aanvaardde dat als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. In deze omstandigheden blijkt ook niet dat het bestuur nog diende over te gaan tot een belangenafweging.

Voor zover verzoekster van oordeel zou zijn dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk zou uitmaken op haar privéleven, merkt de Raad op dat – voor zover haar relatie met haar broer een beschermenswaardig privéleven uitmaakt – in deze beslissing wordt geduid dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonbaar dat zij niet zelfstandig kan functioneren, dat de beslissing niet tot gevolg heeft dat haar enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en dat de moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar broer en diens gezin.

Verzoekster toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat verzoekster is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen. Er blijkt ook niet dat verzoekster in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben. Zij betwist ook niet via de moderne communicatiemiddelen contacten te kunnen onderhouden met haar broer in België.

Nu niet blijkt dat verzoekster op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoekster doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. Er blijkt bovendien ook niet dat verzoeksters broer haar niet op regelmatige tijdstippen kan komen bezoeken in het land van herkomst.

Enige disproportionaliteit tussen verzoeksters persoonlijke belangen en het algemene belang wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS